

Pobožnost na podzimmím retreatu Akademické YMCA [1994]

Jánské Lázně, 28.–30. 10. 1994

Čtení: Ž 104, v. 1 + 10–31

(1) Dobrořeč duše má Hospodinu. Hospodine Bože můj, velmi jsi veliký, velebnost a krásu jsi oblékl. /.../ (10) Kterýž vypouštíš potoky přes údolí, aby tekly mezi horami, a nápoj dávaly všem živoučím polním. Tuť uhašují oslové divocí žízeň svou. (12) Při nich hnízdí se ptactvo nebeské, a z prostřed ratolestí hlas svůj vydává. (13) Kterýž svažuješ hory z výsostí svých, aby ovocem činů tvých sytla se země. (14) Dáváš, aby rostla tráva dobytku, a bylina ku potřebě člověku, abys tak vyvodil chléb ze země, (15) a víno, jež obveseluje srdce člověka. Činí, aby se stkvěla tvář od oleje, ano i pokrmem zdržuje (drží) život lidský. (16) Nasyceno bývá i dříví Hospodinovo, cedrové Libánští, kteréž štípl. (17) Na nichž se ptáci hnízdí, i čáp příbytek svůj má na jedli. (18) Hory vysoké jsou kamzíků, skály útočiště králíků. (19) Učinil měsíc k jistým časům, a slunce zná západ svůj. (20) Uvodíš tmu, a bývá noc, v níž vybíhají všichni živočichové lesní: (21) Lvíčata řvoucí po loupeži, aby hledali od Boha silného pokrmu svého. (22) Když slunce vychází, zase shromažďují se, a v doupatech svých se ukládají. (23) Člověk vychází ku práci své, a k dílu svému až do večera. (24) Jak mnozí a velcí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Všeckys je moudře učinil, plná jest země bohatství tvého. (25) (26) (27) (28) (29) (30) Vysíláš ducha svého, a zase stvoření bývají, a obnovuješ tvář země. (31) Budiž sláva Hospodinova na věky, rozveseluj se Hospodin v skutcích svých.

Ž 65, 7–14

Ž 46, 9–10

(9) Pojdte, vizte skutky Hospodinovy, jakýchť jest pustin nadělal na zemi. (10) Přítrž činí bojům až do končin země, lučiště láme, kopí posekává, a vozy spaluje ohněm.

(9) Venite, et videte opera Domini, quae posuit prodigia super terram. (Vulg.)

(9) Venite, videte opera Domini, quae egit stupenda in terra. (Vulgata nova versio)

(8) Come, and behold the works of the Lord, what wonders he has achieved on the earth. (angl. in LXX)

Ž 49, 4

(4) Ústa má mluvití budou moudrost, a přemýšlování srdce mého rozumnost.

Text: 1. M 1,27–31

Zj 21,25

(25) A brány jeho nebudou zavírány ve dne; noci zajisté tam nebude.

1. M 6,6–7

(6) Litoval Hospodin, že učinil člověka na zemi, a bolest měl v srdci svém. (7) Tedy řekl Hospodin: Vyhladím z země člověka, kteréhož jsem stvořil, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, až i do ptactva nebeského; nebo líto mi, že jsem je učinil.

Rozvrh (první)

1. Dějiny začaly ve chvíli, kdy se první lidé odvážili pohledět přímo, tj. „tváří v tvář“ směrem do budoucnosti, a ovšem, kdy si to uvědomili a rozhodli se i napříště žít tváří obráceni do budoucnosti.

2. To mohli udělat jen lidé, kteří odvrhli strach z budoucnosti, ale které také nesvírala úzkost ze ztráty přítomnosti. Odvážně vykročit do budoucnosti dokáže jen člověk, který svobodně a statečně opouští minulost. To neznamena, že na ni zapomíná, že ji vytěsňuje ze svého vědomí – právě naopak: znamená to, že se minulostí nenechávat svázat, podmanit, zotročit. A zkušenost praví, že minulostí je nejvíc zotročován ten, kdo ji dobře nezná a kdo na ni zapomíná.

3. Tato orientace na budoucnost a do budoucnosti se nazývá v Genezi víra: je to spolehnutí na to jediné spolehlivé, neboť všechno minulé už pominulo a všechno přítomné rychle pomíjí. Je to právě vědomí všeobecné pomíjivosti, které posiluje v člověku onu rozhodnou orientaci na to, co teprve přichází. Jen na to, co překvapivě přichází, je vskutku dobré spolehnutí.